

Εἰς τὴν διαγραφὴν αὐτῆς ἀγαθὴν
τοῖς ἑσπέραις καὶ ἁγίοις
1893

ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

Ἰωάννης Μαρτζώκης

ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΜΟΥ

Ἐν Ζαυόνδω

1893

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Δημοσιεύοντας όλα μαζί τὰ ὀλίγα ποιηματάκια, ποῦ ἔχω γραμμένα διὰ τὸ πολὺ ἀκριβὸ πλασματάκι, ποῦ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς ἀποστείλῃ, καὶ τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν, εἰς ἓνα ἰδιαίτερο φυλλάδιο, εἶχα προσδιορίσει διὰ τὴ χαρμόσυνη, εὐκαιρία τοῦ βαπτίσματος τοῦ πολυαγαπημένου βρέφους, χρέος μου ἐνόμισα νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίως, ὡς ἐπραξα τοῦτο καὶ ἰδιαιτέρως, ταῖς ζωηρότεραις εὐχαριστίαις μου εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι με ὀλάνοικτη καρδιὰ ἐσυμμερίσθησαν τὴ χαρὰ μας,—εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀξιότιμους συντάχταις περιοδικῶν καὶ ἑφημερίδων, οἱ ὅποιοι με ταῖς θερμότεραις εὐχαῖς ἐχαιρέτησαν τὴν ἐμφάνισιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ μας. Ἰδιαίτεραις εὐχαριστίαις χρεωστῶ ν' ἀποδώσω εἰς τὸν σεβαστὸν καὶ πολῦτιμον φίλον μου, Κ.ον Παναγῆν Σκαλτσούνην, ὁ ὁποῖος ταῖς εὐχαῖς καὶ συγχαρητήριά του, ἠθέλησε νὰ συντροφεύσῃ με τὸ τελευταῖο σοφὸ βιβλίον τοῦ φημισμένου συγγραφέως καὶ ἀδελφοῦ του, Κ.ου Ἰωάννου Σκαλτσούνη,—« Περὶ γενέσεως τοῦ Ἀνθρώπου », ποῦ, με μία τρυφερὴ ἀριέρωσι, ἐπρόσφερον ὡς δῶρον εἰς τὸ νεογέννητον, τὸ ὄπσιον, ὄχι ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ, ποῦ ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδιά μας ὁ πρῶτος κλαυθμὸς του, ἐφόρεσε διὰ στολίδι του, με τὰ σπάργανα, πλούσιο καὶ ὑπερήφανο φωτίκι—τὰ ὀνόματα:

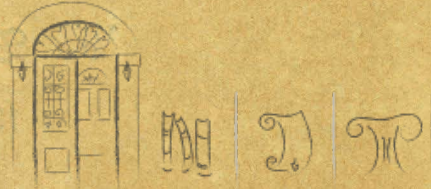
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ—ΚΑΙΣΑΡ

σεπτὰ καὶ εὐλογημένα ὀνόματα Ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τὸ ἀγαπητὸν νήπιον, μέσ' ἀπὸ τὴν κουριά

ΙΑΩΩΠΑΡΕΙΟΣ ἀπέλασεν εἰς τὴ ζωὴ!

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ, ΠΑΡΙΣ, Ἰανουάριος 1893.

A. M.

ΜΑΤΡΟΣ ΚΑΡΔΙΑ

Τ' ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ ΤΟΥ

Νύχτα, χειμώνα, εργάζομαι, και τ' ακριβό μου ταιρι
Είς τὸ πλευρό μου εργάζεται, ὡσάν ἐμὲ ἀγρυπνεῖ·
Ἡ ἡμέρα δὲν τῆς ἔφθασε· τὸ ἐπιδέξιο χέρι
Κόβει και ῥάφτει ἀδιάκοπα τ' ὀλόλευκο πανί.

Κ' ἐνῶ μωρὸ δὲν ἔχουμε, και ζοῦμε οἱ δὲθ' μας μόνοι,
Κι' ἀκόμη δὲν ἐστήθηκε 'ς τὸ σπῆτι μου κουνιά,
Ἐμοῦδισε 'ς τὸ χέρι της ψαλίδι και βελόνι,
Και ῥάφτει, ῥάφτει ἀσπρόρρουχα, βυζανουριῶ πανιά!

Ἐκοκκίνησαν τὰ ῥάτια της, μ' ἀκόμη δὲ νυστάζει·
Σιμόνου τὰ μεσάνυχτα...πέφτει ψιλή βροχή...
Μ' ἀντάρα ταις φτερούγαις του ὁ πετεινὸς τινάζει·
Τὸ λάδι· 'πάγει, ἐσώθηκε· τὸ φῶς θε' νὰ ἐβυστή..

Δὲν ἀποσταίνει· εργάζεται... Τὴ βλέπω ποῦ σηκώνει,
'Ραμμένο, ἕνα 'πουκάμισο, δὲθ' σπιθαμαῖς 'ψηλό·
Γλυκά, γλυκὰ τ' ἀσπάζεται· 'ς τὸν κόρφο της τ' ἀπλόνει,
Και τὰ γλυκοφιλήματα δὲ φθάνω νὰ μετρώ.—

Ἐθὸς παιδί δὲ μοῦδακε· δὲν ἔχω 'γὼ 'δικό μου·
Πατέρας δὲν ἐγίνηκα, μὰ δὲν εἰξέρω πῶς
Γιὰ μισὸ πῆχυ ἀσπρόπανο, ποῦ βλέπω 'ς τὸ πλευρό μου,
'Ευπνάει μέσα 'ς τὰ στήθη μου ἀνήκουστος παλμός·

Κι' ἀφίνοντας τὸ γράψιμο, τὸ ρουχαλάκι ἀρπάζω·
Τὸ σρίγγω 'ς τὴν ἀγκάλη μου, και τὸ γλυκοφιλῶ.—
'Σ τὸ βρεφικὸ 'πουκάμισο, τὸ βρέφος μου ἀγκαλιάζω,
Ποῦ τὸ λατρεῦ', ὁ δύστυχος, σάν ἀγνωστο θῆσ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΕΝΝΗΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΜΟΥ

Δὲν 'ξέρω ἂν θαύγης γυρὸς ἢ θυγατέρα
— Ἄν και λένε τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο—
'Ἐέρω πῶς εἶσαι πλασματάκι ἀχρεῖο,
Ἢ' οὔτε νύχτα 'συχάζεις, οὔτε ῥέρα.

Τῆς μαμᾶς σου τὴν ἥσυχη γαστέρα
Τὴν ἐνοίκιασες γιὰ σιδηρουργεῖο·
'Μοιάζεις ἠφαίστειο, κόνεις 'σὰ θερῖο·—
'Ἄ, τὸ σεισμό, γιὰ μέ, 'πῆρες πατέρα!

Ἐέρε—ὀσεισμός, ποῦ βέβαια θὰ τοῖ 'μοιάσης,
Και σῶμαθε τὰς τόσας τοῦ κινήσεις,
Μὰς ἄφησε γερά και καὶ ἀγγεῖα.

'Ἐλα, ψυχὴ μου, ἔλα μὴν ἀργήσης·
'Ἐσένα 'καρτερῶ μ' ἀδημονία·—
'Ὅσα μὰς 'μείναν, ἔλα νὰ τὰ σπύσης!

Η ΓΕΝΝΗΣΙ ΤΟΥ

(26 Ἀπριλίου)

'Υπνο τὰ ῥάτια μου, ὑπνο διψοῦνε,
'Ἐνα ῥερόνυχτο τῶρ' ἀγρυπνοῦνε·
Τὸ παιδεμμένο μου, φτωχὸ κορμί
'Σ τὸ στρώμ' ἀνάπαψι ζητᾶ ναῦρη.

Χτυπάει τὸ στήθος μου... εἰς τὸ κρεβάτι
 Κάτι λὲς κ' ἔπιασα... ἐγγίζω κάτι...
 Ψάχνω... τὸ χέρι μου ἀκούει παλμό...
 Χνῶτο λὲς κι' ἄκουσα, ἀνασασμό.

Ἄπ' τὰ σεντόνια μας ἔρχαίνοι εὐωδία,
 Ποῦ δὲν ἀκούστηκε ἄλλη νυχτία·
 Μιὰ ξινη, ἀνήκουστη ἀκούω πιότη...
 Ἐὲ σάκ' ἀκούμπησα ληχταριστή!

Ἐξω ἀπ' τὸ σκέπασμα λαμποκοπῆνε
 Διὰ μάτια δλόγλυκα καὶ μὲ κυττᾶνε...
 Ἄκούω παράδεισου μοσχουλιὰ...
 Σφίγγω ἕναν ἄγγελο ἔς τὴν ἀγκαλιά!

Μαζί του, σήμερο, γιὰ μὲ ἐγεννήθη
 Μιὰ ἐλπίδ' ἀθάνατη μέσα ἔς τὰ στήθη·
 Καὶ τὴν ἀχόρταγα, ποῦ τὸ φιλῶ,
 Καὶ τὴν παράδεισο τὴ λησμανῶ.

Τ' ἄσπρα φτερούγια του, τ' ὠραῖο παιδί,
 Ὅπου μᾶς ἔφερε τὴ χαραυγία,
 Μόλις κατέβηκε ἀπ' τὸν αἴθερα
 Ἐς τὴ μάνα τᾶδωκε καὶ ἔς τὸν πατέρα!

ΤΟ ΓΑΛΑ ΤΟΥ

Ἐστὸν κόρφο τῆς μανούλας τοῦ τὸ βρέφος μου γυριμένο,
 Σφίγγει τὴ ῥώγα τοῦ θυζοῦ μὲ στόμα πεινασμένο,
 Καὶ μὲ λαχτᾶρα καὶ κλαυμούς σπαροκακικούς γυρεύει
 Ἐκεῖνὸ, ποῦ ἡ φύσις τᾶταξε, καὶ τώρα τοῦ στερούει.

Ὁ γιατρός, προφθάνοντας, ἔστην πιραμένη μάνα·
 Δράξετε, φέρ' τε γλήγορα ἐδῶ τὴν παραμάνα,
 Τὸ μαραμένο ἄχειλι του νὰ βρέξη, νὰ δροσίση,
 Γιατὶ ἀφ' τὴν πείνα τὸ μωρὸ σιγὰ—σιγὰ θὰ σβύση...

Καὶ βλέπω τὸ ματάκι του νὰ σβηῆται, νὰ θολόνη·
 Τ' ἀγγελικό του πρόσωπο ν' ἀχνίζη, νὰ νεκρώνη·
 Ἡ ἀναπνοή του ἐσώπασε, κι' ὡσὰν ξεφρενιασμένη
 Ἡ μάνα σέρνει τὰς φωναίς· «Σῶσε, γιαντρή! πεθαίνει...

Ἄχ! ἂν τὸ γάλα, ποῦ διψᾷ, ποῦ τὸ μικρὸ στερῆται,
 Ἄπὸ τὸ αἷμα φτειάνεται, κι' αἷμα κι' αὐτὸ καλῆται,
 Αἷμα, γιατί ἡ πιστήμη σου, γιαντρή μου, δὲ διατάσσει
 Ν' ἀνοιξομε τὰς φλέβαις μας νὰ πιῇ, νὰ ξεδιψάση;

ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Ἐς τὴ θέρμη καίγεται, σιχνοβογγαίει—
 Κρυφὰ τὸ δάκρυ μου ἔς τὸ στρῶμα στάει.—
 Ἐς τὴν κούνια ἡ μάνα του εἶνε σκυμμένη,
 Σφίγγει τὸ βρέφος τῆς ξεφρενιασμένη.

Βάνει τὸ χέρι τῆς ἔς τὸ μέτωπό του·
 Σφάζει τὰ στήθη μας τὸ βογγητό του.—
 Κλαίγει, ἀπελπίζεται, κλίνει τὸ γόνα,
 Κάνει παράπονα ἔς τὴ θεῖαν εἰκόνα.

* *

— «Μὴ μᾶς τὸ πάρεις, μή, καλὲ πατέρα!
 Ἐφές, ἐφές τὸ χάρισε ἔς ἐμᾶς·
 Ἐστὸν ἄγγελό σου μ' ἔδωκες μητέρα,
 Καὶ τώρα ἔπίσω ἔστ' ἰδοὺ μὲ τὸν ζητᾷς»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Πώς! εμπορεί ποτέ νά μετανώση,
 Μπορεί ν' αλλάξη γνώμη ένας Θεός,
 Και νά ζητᾷ ἐκεῖνο, πῶχει δώσει,
 Τὸ δῶρον, ὅπου ἐχάρισεν αὐτός ;

Τὸς ἄγγελοῦδια, Θεέ μου, ἔχεις δικά σου
 Ὃς τὸν οὐρανό, ποῦ εὐρίσκεισαι κ' Ἐσύ·
 Ἄν, ὅποιο στέλνεις, τῶθελες σιμά σου,
 Γιατί ὅς ἐμᾶς τὸ ἄφηκες νᾶλθῆ;

Μὴν ἐφοβήθης πῶς μὲ τὸ παιδί σου
 Θὰ χτίσουμε παράδεισο κ' ἐμεῖς;
 Πατέρα, μᾶς τὸ ἄχρισες, θυμήσου...
 Ὅπισω, ὄχι, μὴ μᾶς τὸ ζητεῖς!»

Δὲν ἔξερ' ἡ μάνα ἡ δύστυχη ὅς τὸν πόνο της τί λέει
 Παραπονητάι, δέεται γονατιστὴ καὶ κλαίει...
 Ἄλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἔσπλαχνος, ὡσὰν καλὸς πατέρας,
 Δὲν κάνει ξεσινέρισι ὅς τὰ λόγια μιᾶς μητέρας!...

* *

Γύρω ὅς τὸ θρόνο τοῦ Ἀπλασου, οἱ ἄγγελοι συναγμένοι,
 Τ' ἀδελφοί, πῶς δὲν ἔρχεται, τὸν πλάστη τους βρωτοῦνε·
 Κ' ἔκεινος: «Μὴν προσμένετε· εἴπα' ὅς τῇ γῆ νά μένη...»
 Κ' ἐνῶ γηορτάζω σπίτι μου, ὅς τὸν οὐρανὸ θρηνοῦνε! *)

*) Ἦθελε παραλείψω χρέος ἀπαραίτητο, εἰάν, ἀναφέροντας τὴν ἀνωτέρω περίστασι, ποῦ τόσο πολὺ μᾶς ἀνησύχισε, δὲν ἐξέφραζα τὴν εὐγνωμοσύνη μου εἰς τὸν καλὸν φίλον μου, Κ. ἐν δόκτορα Ἰούλιον Μερκάτην, ὁ ὁποῖος, μὲ ἀληθινὴ στοργὴ καὶ εὐγενικὴ φροντίδα, παρακολούθησε τὴν ἀσθένεια τοῦ μικροῦ μας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ ἀπομάκρυνε τὸν σοβαρὸν κίνδυνον, ποῦ τὸ ἐφοβέριζε.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Ρωτᾶνε ἂν τὸ βαφτίσαμε,
 Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά του,
 Νουνὸ ποιὸν τοῦ διζλέξαμε,
 Ποιὰ θὰ ἴταθῆ νουνά του.—

Ν' ἀκοῦστε τὸν ἀνάδοχο,
 Καὶ τὴ νουνά ζητᾶτε·
 Καὶ τί ὄνομα τοῦ ἄχρισε
 Νὰ μάθετε ρωτᾶτε:

Ἡ ἀγάπη μας ἐπρόλαβε
 Καὶ τ' ἀναδέχθη ἐκείνη,
 Καὶ χίλια τόσα ὀνόματα
 Κάθε στιγμὴ τοῦ δίνει.

Κ' ἔτσι, ἀπ' τὴν ὥρα, πῶφθασε
 Ὃς τὸν κόσμον τὸ παιδί μας,
 Πότε τὸ λέμ' ἐλπίδα μας,
 Πότε καρδιά, πνοή μας.

ΧΕΙΡΟΠΟΔΟΦΙΛΗΜΑ

Φιλοῦν τὸ χέρι τοῦ παπαῦ, τοῦ πάπα τὸ ποδάρι,—
 Γιατί ὅς τῇ γῆ πειτρόπους σου μᾶς τοὺς ἀφήκες, θεέ μου!—
 Ἄλλ' ἀπὸ μὲ δὲν ἔλαβε κἀνείς τοὺς τέτοια χάρι·
 Ἄχρως καὶ πόδια νά φιλῶ δὲν ἔμαθα ποτέ μου.

Ἄλλά, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πῶς, δρῶ μῆνες τώρα πᾶνε,
 τὸ χεροποδοφίλημα μ' ἐκέρδησε κ' ἐμένα·
 Καὶ καθ' αὐγὴν, ἀμα'ς τὸ φῶς τὰ μάτια μου 'ξυπνᾶνε,
 Ἄρχίζω νὰ γλυκοφιλῶ μὲ χεῖλη διψασμένα

Τὸ ποδαράκι ἐνὸς μικροῦ, ἐνὸς νηπίου τὸ χέρι,
 Ποῦ παχουλό καὶ ῥόδινο προβαίνει ἀφ' τὸ σεντόνι·
 Ἄλλα ἀπὸ Ἐκείνου, νὰ φιλῆ, τὸ ἀχειλί μου δὲν ξέρει—
 Πάπας δὲν εἶνε, τ' ἄχραντα μυστήρια δὲ σηκώνει.

ΔΥΣΤΥΧ' ΑΓΓΕΙΑ ΜΟΥ!

Τί 'πῆγ', ἀλήθεια, κ' ἔγραψα! Ἄκοῦτ' ἀνοησία;
 Ἄστοχαστος ἐστάθηκα χωρὶς ἀμφιβολία,
 Νὰ γράφω 'ς ἕναν ἄγνωστο, πρὶν εἰς τὸν κόσμον φθάσῃ,
 Ἐλα, ψυχὴ μου, γλήγορα, γιατί; γιὰ νὰ μοῦ σπάσῃ
 Ὅτι γερὸ 'ς τὸ σπίτι μου ἀπ' τὸ σεισμὸ ἀπομένει,
 Ὅτ' νὰ μὴ μῶρθαν' ὁ σεισμός;... Ἰδέα καμαρωμένη!
 Κάνεις, κάνεις' γιὰ φρόνιμο δὲ θεὸ νὰ μὲ πιστέψῃ,
 Νὰ προσκαλῶ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ καταστρέψῃ!
 Σκέψου, φαντάσου τί ριπὴ 'ς τὸ σπίτι μου θὰ πέσῃ·
 Τὸ σεισμοπαῖδι κι' ὁ σεισμός νὰ μ' ἔχουνε 'ς τὴ μέση.
 Μ' ἀκοῦν' οἱ ἄλλοι ἕνα σεισμό· διπλὸν γιὰ μὲ νὰ κἀνῃ·
 Δὲ θὰ μοῦ μείνῃ βέβαια ποτῆρι, οὔτε φλεντζάνι.
 Καὶ νὰ σᾶς 'πῶ, ποῦ πρόσεξα, 'ς τ' ὠραῖο μου διαβολάκι,
 Ὅς τ' ἀγγεῖα ν' ἀπλόνει ἀπὸ ἐνωρίσ τὸ παχουλό χεράκι...
 Στοχάσου κηόλας νὰ τοῦ εἰποῦν, νὰ μάθῃ ἀπ' τὴν νταντὰ του
 Τὴ σταφνισμένη ἐνθάρρυνσι τοῦ ἔξυπνου μπαμπά του,
 Θὰ ἰδῆς, θὰ ἰδῆς,—καὶ τίποτα δὲν θὲ νὰ τὸ ἐμποδίζῃ,
 Ἄκεινο, ποῦ τοῦ γοστιμευθῆ, νὰ πιάνῃ, νὰ τσακίζῃ.

Κι' ἂν ἐρωτήσω, κι' ἂν εἰπῶ—γιατί τ' ἀγγεῖο σπασιμένως
 Θ' ἀκούς; Ἄ ἔβδ τὸ 'τάτιτα' πατέ'α, τότ' ἔ' ἀμένο.»
 Κι' ἀντί; ξυλιαίς, θὰ τοῦ ἀπαντῶ καλά ἄκαμπε, ψυχὴ μου—
 Ἄδεια παρόμοια τοῦδ' ἄκα μὲ τὴν ὑπογραφή μου...
 Μὰ γῶ, ὁ μωρός, τί χάνουμαι'ς ἀγγεῖα καὶ 'ς τὸ μπουκάλλα;
 Ὅτ' ἂν ἄνεμο τὰ φαφουράκι, τὰ γ' ἄλινα μανάλλα!—
 Χρυσό μου σεισμογέννητο, κάμμε τὴν ἔκρηξί σου—
 Κι' ἀπ' τὸ σεισμό, 'ς τὰ πιάτκα μου, ἀνώτερος φανήσου!
 Προσμένω τὴν ἀντάρα σου καὶ τὰ κουνίσματά σου.
 Γυρεύω τὴ γαλήνη μου εἰς τὰ ὄροντήματά σου.
 Μαζὶ μ' ἐμένα καρτεροῦν τῶν πιατικῶν οἱ ἐμπόροι—
 Χαρὰ 'ς ἐσένα, Στέργιο μου! χαρὰ 'ς ἐσέ, Γληγόρη!—
 Κι' ἄλλος!... κουνιοῦμαι... πρόφθησε, γλύτωσε τὸ 'δικό σου—
 Ἦκει τὸ σκουτέλι!... ἐζήμωσες ἀπὸ τὸ μερτικό σου!
 Ἐλα! ὀπὸ σπόρια κκι γερὰ κάμμε 'ς τὸ σπίτι πάστρα,
 Κι' ἀπ' τῆς μαμάς σου ἀρχισε τὴ χαιδεμμένη γάστρα.
 Κ' ἔτσι, 'ς ταῖς τόσαις ρημαζιές, ταῖς ποτηροθυσίαις,
 Ν' ἀποζημιώνῃ ἕνας σεισμός τοῦ ἄλλου ταῖς ζημίαις.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΖΗΜΙΑ

Καὶ πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ὁ καιρὸς
 Τοῦ; στίχους νὰ διαβάσῃ,
 Ποῦ λέν'—ὅ,τι ἄφηκε ὁ σεισμός
 Γερὸ, νὰ μᾶς; τὸ σπάσῃ,

Ποῦ τὴν αὐγοῦλα, ἐνῶ ἡ νταντὰ
 Τὸν 'πάει' 'ς τὸ παραθύρι,
 Τὸ ποδαράκι δίνει μιὰ
 Καὶ ῥίχνει ἕνα ποτῆρι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἡ κοπελιά, δίγω, κἀνείς
 Νά 'πῆ, καὶ νά διατάξη,
 Τὰ τρίμματα μαζεύει εὐθὺς
 Καὶ 'πάει νά τὰ πετάξη.

Αἶ, ποῦ τὰ 'πᾶς;—τὴν ἐρωτῶ—
 Τὸ νοῦ σου! τὰ σκορπίζεις...
 Μὴν τὰ πετάξης! φέρ'τα 'δῶ—
 Καυμένη, δὲ γνωρίζεις!

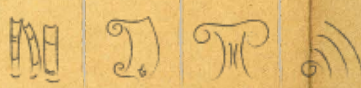
Τ' ἀγγερό, σπασμένο, ὄχι γερό,
 Μάθε πῶς ἔχει ἀξία.—
 Εἶνε γιὰ μένα φυλαχτὸ
 Ἡ πρώτη του ζηνία.

Π Ε Σ Ι Μ Ο

Εἶπ' ὁ οἰσμός κκι τῶρταιασε !
 Ἐποφερμὸ δὲν ἔχει...
 Μᾶς ἔφερ' ἐπανάστασι.
 Ὁ νοῦς σας δὲν κατέχει.

Σήμερα, μὲς' τὸ σούρωμα,
 Ξεφεύγει ἀπ' τὸ κρεββάτι.
 Τὸ εἶδα χάμου, κ' ἔκραξα.—
 « Ἀμέσως, 'ς τοῦ Μαρκάτη ! »

Ὁ Στάθης, ποῦ τ' ἀγροίκησε,
 Εἰς τοῦ γιατροῦ πετάσει.
 Μὰ 'κείνο, χάμου, δλόζορο,
 Τὰ 'σκάρισε... κοιλίας.

« Πιστεύω; » δὲν ἐπέρασε,
 Καὶ νά σου τὸ Μαρκάτη !
 — Ἐδῶμαι! — λέγει — ἐχτύπησε;
 Μὰ πῶς;... ἀφ' τὸ κρεββάτι;...

— » Γι' αὐτ' ἄν τὸν μάγκα, φίλε μου...
 — » Μ' εὐρήκανε 'ς τὸ δρόμο...
 — » Ἐγὼ ὡς γιατρὸ δὲ σ' ἔκραξα...
 — » Ἀμή ;
 — » Ὡς ἀστυνόμο! *)

ΤΙΜΩΡΙΑ

Ἐφῆς ἀπὸ τῆς μάνης του τὸ χέρι
 Ἀρπάζει τ' ἀσημένιο τὸ κουτάλι.
 Εἶχε θυμὸ, κ' εὐθὺς μοῦ καταφέρει,
 Κρατῶντας το, ἕνα χτύπο 'ς τὸ κεφάλι.

Ἄκουτ' ἐκεῖ! — Σ αὐτὸν τὸν κατεργάρη
 Ὁρκίσθηκα πῶς θὰ τὸν τιμωρήσω.
 Ἄλλ' ἡ μαμά του: χάρι! — λέγει — χάρι !
 Παρακαλεῖ γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσω.

Ὁρκίσθηκα — τῆς λέγω — 'ς τ' ὄνομά του
 Τὸν ὄρκο νά χαλάω δὲ συνηθίζω —
 Τὸν παίρνω τραβηχτὰ ἀπὸ τὴ μαμά του,
 'Σ τὴν ἀγκαλιά μου εὐθὺς τὸν φυλακίζω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΛΙΤΗΣ
 Εἶνε γνωστό, πῶς ὁ γιατρός Κ. ας Μερκάτης, ὡς δημαρχ. πα-
 ρέδασε, ἐκπελούσε ταῖς προάλλαις χρέη ἀστυνόμου.

Τὸ πρόσωπ' ὀλοκόκκινο γυρίζει·
Τὸ μάτι του θωρεῖς μεμιάς ν' ἀνάψη·—
Νάλ' τούτη ἡ τιμωρία—τοῦ λέω—σ' ἀξίζει...
'Απ' τὰ φιλιὰ τὸν ἔκαμα νὰ κλάψη!

Η ΓΑΛΗΝΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

'Απὸ τοῦ ἐνός, τὴ μαύρη ἀχαριστία,
Ποῦ λησμονεῖ τὴν κάθ' εὐεργεσία·
'Απὸ τοῦ ἄλλου τὴν ψευδῆ φιλία,
Ποῦ δόλο τὴν ἀγάπη μου κερνᾷ.

Ξυπνοῦνε ἄγρια πάθη'ς τὴν καρδιά μου,
Μοῦ σκοτειδιάζ' ἡ ὀργὴ τὸ λογικό·
Μῖσος φωληάζει μέσ' 'ς τὰ σωθικά μου,
'Εκδίκησι ὄνειρεύομαι, διψῶ.—

'Η γάζα τῆς κουνιᾶς ἔξαφνα σειέται,
Καὶ μιὰ κλαψοῦλα ἔρχεται ἀπὸ 'κεῖ·
'Να χερᾶκι ρόδινο πετιέται·
Ἐξύπνησε—μᾶς κράζει τὸ παιδί!

Τὸ οὐράνιο τόξο σπίτι μου προβαίνει.
Καὶ τὴ γαλήνη γύρω μου σκορπᾷ·
'Η ἐκδίκησι'ς τὰ στήθηα μου σωπαίνει·
Τὸ μῖσος εἰς τὴν κούνια ξεψυχᾷ.

Κ' εἶν' ἄγγελος εἰρήνης τὸ παιδί μου!
'Στὸ γέλιο, 'ς τὴ γλυκειὰ του τὴ φωνή,
Τὴν ἀμνηστία καὶ τὴ συγχώρησι μου
Εὐρίσκουν οἱ ἀσπονδότεροί μου ἔχθροί!

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A152.Φ11.0024

Τύπος Σ. Καφορέαλου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ